

CREDINȚA CARE A FOST DATĂ SFINȚILOR

Tema mea

principală se găsește în Evrei 13.8: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!*”

Pentru aceasta, aș vrea să citesc câteva cuvinte din epistola lui **Iuda 3**:

**„Preaiubiților,
pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște,
m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a
fost dată sfinților odată pentru totdeauna.”**

Îmi place

mult să citesc aceste versete, pentru că între ele există o legătură strânsă. Spun aceasta, pentru că credința pentru care vrem să luptăm își are desigur, temelia pe faptul că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

Presupunând

că printre cei care citesc aceste predici, sunt și unii metodiști, baptiști, pentecostali, catolici etc., aș vrea să-i întreb pe metodiști, de exemplu, ceva:

„Se luptă

biserica voastră pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna?”

Eu cred că toți

ar răspunde la fel: „Da, frate Branham, se luptă!” și ar susține că ei au această credință.

Adevărul este

că până la un punct este corect, dar problema care se pune, este: „Suntem

siguri că luptăm pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna?” Nu cumva ne luptăm pentru credința diferitelor noastre denominațiuni?

Dacă toți am

lupta pentru aceeași credință nu ar mai fi nici o ceartă și nu am avea nici atâtea denumiri sectare.

Versetul 3

din Iuda este singurul verset din Biblie, în care ni se spune că trebuie să luptăm pentru credință și anume: „*pentru credința care a fost dată sfinților, o dată pentru totdeauna.*”

Noi i-am

auzit pe unii oameni spunând că numai credința lor este corectă, în timp ce toate celelalte sunt greșite. Problema este că oamenii au ridicat ziduri de despărțire între ei! Ce s-ar întâmpla însă dacă o denominațiune i-ar spune celeilalte: „Noi suntem frați, de aceea, vrem să dăm mâinile unii cu alții și să mergem mai departe împreună, ca soldați creștini!” Atunci barierele dintre noi s-ar surpa, nu ar mai exista.

Pe Dumnezeu

nu-L interesează de ce denominațiune aparțineți! Pe El îl interesează numai copiii Lui care se află în acele denominațiuni.

Îmi amintesc

că într-o primăvară, când am fost la o fermă din Colorado, am văzut cum păstorii își duceau animalele la păscut într-o vale mare. Ei nu erau interesați de semnul pe care-l aveau animalele, ci ca ele să aparțină unei rase curate. Nu avea importanță de care fermă aparținea, ci să fie toate de rasă pură, căci altfel nu aveau voie să meargă pe pășunea din vale.

Așa este și

Domnul nostru Isus Hristos. El nu dă atenție semnului pe care-l porți! Singurul lucru care hotărăște intrarea ta în cer, este nașterea din nou. Dacă ești un om născut din nou.

Nu demult am ținut

câteva adunări în Little Rock, Arkansas, iar acolo a venit un tânăr în cârje și

Domnul l-a vindecat.

În ziua

următoare, el a mers pe străzi, în sus și-n jos, ținând cârjele în mână și strigând: „Aleluia! Domnul m-a vindecat!” Da, el a ținut o adunare despre vindecarea lui.

În seara

aceleași zile, acel tânăr a venit iarăși la serviciul divin, plin de bunătatea lui Dumnezeu și fericit pentru vindecarea primită.

La un moment

dat, el m-a întrerupt în timp ce eu predicam și a spus: „Un moment, frate Branham.”

„Poftim”,

i-am răspuns eu.

„Într-o seară

când am venit aici și te-am auzit predicând, am crezut că ești nazarinean (el însuși era un nazarinean), dar am constatat că mulți dintre ascultători erau penticostali. Ba mai mult, cineva mi-a spus că și tu ai fi penticostal. Apoi te-am auzit spunând de la platformă că ai carnet de membru baptist. Eu nu sunt în clar, de aceea aș vrea să te întreb: „Ce ești de fapt?”

„Eu sunt

penticostal, nazarinean, baptist”, am răspuns liniștit.

Deci, dacă

cineva dintre voi vrea să știe ce sunt eu, răspunsul este foarte simplu: „Eu sunt chiar ceea ce sunteți și voi.”

Eu pot să

aparțin de toți, pentru că aparțin de toți, adică de Cel a cărui proprietate sunteți toți. Așa este corect.

Hristos își

are copiii printre toți. Ei sunt frații și surorile mele și eu îi iubesc.

Eu cred că

prin voia Sa suverană, Dumnezeu a pus în Biserica Sa diferite slujbe și că nu le-a mărginit numai la o denominațiune.

În 1

Corinteni 12.28-30 și în Efeseni 4.11-12 scrie:

„Și

Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi.

Oare

toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni?

Toți

au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?” (1 Corinteni 12.28-30).

„Și El

a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,

pentru

desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” (Efeseni 4.11-12).

În Romani

11.29 spune: *„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și chemarea făcută.”*

El le-a

inclus mai înainte în planul Său.

Așa cum a știut

mai dinainte de întemeierea lumii cine vom fi noi, tot așa a putut să-Și ordoneze mai dinainte Biserica și să facă posibilă proslăvirea Lui.

După 1

Corinteni 12.8-11, Dumnezeu a rânduit în Biserica Sa nouă daruri duhovnicești pe care le face unul și același Duh, și care dă fiecăruia după cum dorește.

„De

pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh;

altuia

credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh;

altuia,

puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor.

Dar

toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.”

Aceste daruri

sunt rânduite în așa fel, încât pot să se arate la fiecare membru al bisericii.

De exemplu,

dacă cineva procește, aceasta nu face din el un profet, deoarece slujba de profet și darul prorociei sunt două lucruri diferite. Este posibil ca cineva să spună în seara aceasta o prorocie, și apoi să n-o mai facă niciodată în viața lui. Este posibil ca mâine seară, darul prorociei să treacă la altul. Dar profetul este unul singur într-un anumit timp, așa cum putem vedea în Vechiul Testament, pe Isaia, Ieremia etc.

Biserica ar

trebui să posede cele nouă daruri, fiecare biserică locală.

Dumnezeu a

rânduit în biserică și slujbe. Astfel, El a rânduit apostoli, cărora nu știu de ce li s-a schimbat denumirea în misionari. Apostolul sau misionarul este de fapt același lucru. Apostolul este un trimis.

Dacă cineva

este trimis de Dumnezeu în unele țări păgâne ca să vestească Evanghelia, este apostol sau misionar.

În Biserică

mai există și proroci, învățători, evangheliști și păstori, care sunt aleși

numai de Dumnezeu.

Nu are

importanță cât de pregătit este cineva, nici cât de mult dorește el să predice, dacă nu este ales de Dumnezeu pentru slujba de predicator, un astfel de om va fi numai o piedică în calea unui predicator adevărat. Totul depinde de darul și de alegerea lui Dumnezeu, și Lui nu-I pare rău de ele.

Dacă Isus

Hristos a fost înviat din morți și El este același ieri, azi și în veci, atunci trebuie să fie același de la început și în putere.

Acum, El este

în Duh, ceea ce a fost înainte de a Se arăta în trup. El a venit de la Dumnezeu. El era la Tatăl înainte de întemeierea lumii. Da, El era Logosul care a ieșit de la Tatăl. El S-a făcut trup și a locuit printre oameni: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*

Și

Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr.” (Ioan 1.1 și 14).

„Și

fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3.16)

Apoi, El S-a

dus iarăși la Tatăl: *„Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume, acum las lumea, și Mă duc la Tatăl.”* (Ioan 16.28).

La început,

Hristos, Duhul a fost la Dumnezeu. (Dumnezeu este Duh). El a fost pe vârful muntelui Sinai, când a dat Legea, și prezența Sa a fost atât de puternică încât orice om sau animal care se atingea de munte, trebuia să moară:

„Și

Domnul a zis lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i

să-și spele hainele.

Să

fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va pogori, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.

Să

hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur, și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea.

Nici

o mână să nu se atingă de el; ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre, sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.” Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

(Exod 19.10-13). Da, iubii mei, nimic nu putea să se atingă de El!

Acum fiți

atenți! Prima dată, El nu putea să fie văzut de nimeni. Apoi, S-a arătat într-o Lumină tainică, ce putea fi văzută dar care nu putea să se apropie de tot. După aceea, El Însuși S-a descoperit în trup, astfel încât a coborât jos, născându-Se dintr-o fecioară – deci cu totul altfel decât noi oamenii – și a luat un trup asemenea nouă.

El era Același

care i s-a descoperit la Moise în rugul aprins:

„Moise

păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb.

Îngerul

Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc.

Moise

a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul.”

Domnul

a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!”

Dumnezeu

a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.”

Și

a adăugat: „**Eu sunt** Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu.” (Exod 3.1-6).

El era „Eu

sunt” din Exod 3.14:

„Dumnezeu

a zis lui Moise: „**Eu sunt Cel ce sunt.**” Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „**Eu sunt**”, m-a trimis la voi.” Și același

„Eu

sunt” din Ioan 8.23-29:

„Voi

sunteți de jos”, le-a zis El; „Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.

De

aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.”

„Cine

ești Tu?” I-au zis ei. Isus le-a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt.”

Am

multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis, este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii.”

Ei

n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl.

Isus

*deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că **Eu sunt**, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.*

Cel

ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut.”

Deci, El S-a

descoperit în trup, într-un chip omenesc.

„...Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3.16).

El S-a născut

dintr-o fecioară și Și-a dat sângele ca preț de răscumpărare pentru oameni.

Eu i-am auzit

pe unii spunând: „Eu am fost mântuit prin sânge evreiesc,” dar aceasta nu este adevărat. Nu sângele unui evreu ne-a mântuit, ci Sângele lui Dumnezeu. Isus Hristos nu a fost nici evreu, nici păgân! El a fost Dumnezeu. Dacă sângele lui Isus ar fi fost evreiesc, înseamnă că trebuia să aibă un tată pământesc dar sângele Lui s-a creat printr-un act dumnezeiesc.

IaHVeH

Dumnezeu, Tatăl Său, a creat o celulă de sânge în trupul Mariei.

„Iar nașterea

lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt.” (Matei 1.18).

Astfel, ea

L-a născut pe Fiul, în care Dumnezeu cel Atotputernic Și-a făcut locuință cât

timp a stat pe pământ. Trupul Său S-a dat ca jertfă pe Golgota ca să te mântuiască pe tine și pe mine, și ca să poată locui în noi, astfel încât să-l fim mulțumitori pentru dragostea Sa și să-l slujim cu toată inima noastră.

Dumnezeu a

venit la noi, în Fiul Său Isus Hristos. El a murit pentru păcatele noastre, astfel încât noi, care suntem nevrednici și neputincioși ca să facem ceva pentru salvarea noastră, să fim răscumpărați prin harul Său nemărginit în Hristos. Dacă Îl primim pe El suntem mântuiți pentru că *„El este singurul în care avem mântuirea și prin sângele Lui, iertarea păcatelor. După bogățiile harului Său.”* (Efeseni 1.7).

Chiar acum,

Domnul Isus este printre noi, prin Duhul Sfânt. El face și acum, în Biserica Sa, aceleași minuni pe care le-a făcut când era pe pământ. Din câte înțeleg eu Evanghelia, aceasta este starea lucrurilor. Totul este foarte simplu, nimic nu este complicat.

Deci, dacă

vrem să știm care este credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna și pentru care trebuie să luptăm noi, trebuie să mergem înapoi, în timpul de început al Bisericii, ca să vedem care a fost credința lor. Abia atunci vom putea spune dacă avem sau nu credința aceea și dacă ne luptăm sau nu pentru ea. Nu este acesta un lucru bun?

Deci, vom

întreba Biblia, ce credință au avut sfinții și eu cred din toată inima că ea este Cuvântul nefalsificat al lui Dumnezeu. Prin urmare, eu cred că tot ce este în contradicție cu Biblia: sectele, denominațiunile, etc. este minciună, eroare.

Astfel, eu

cred că nu este conform Bibliei să crezi că cineva de pe pământ are puterea să ierte păcatele cum iartă Dumnezeu sau să vindece bolnavii cum a făcut Dumnezeu.

Da, El a făcut deja aceasta. El este Jertfa ispășirii de pe Golgota.

De aceea,

credința noastră se odihnește pe ceea ce a făcut deja Dumnezeu pentru noi.

Cuvântul

spune: „*prin rănilor Lui ați fost vindecați*” (1 Petru 2.24).

Vedeți? El spune aceasta la trecut. „**Ați fost vindecați.**”

Poate cineva

spune: „Frate Branham, eu am fost salvat cu un an în urmă.” Nu, nu este adevărat! Tu ai fost salvat cu o mie nouă sute de ani în urmă, pentru că „*Hristos a murit o dată pentru păcatele noastre.*” (1 Petru 3.18).

Deci, tu nu

ai primit mântuirea cu un an în urmă!

Orice păcătos

care are nevoie de mântuire, și de vindecare, trebuie să facă un singur lucru: să ia aminte la ceea ce a făcut Isus când a fost răstignit pe crucea de pe Golgota. Atunci, El a plătit prețul complet, așa că noi nu mai avem nimic de făcut aici.

Astăzi, noi

trăim într-un timp în care Biblia este tâlcuită într-un mod fanatic în ceea ce privește nevoile trupului și ale sufletului. Da, există mulți fanatici, dar prin faptele lor, dovedesc că există și o lucrare adevărată. Dacă am în mână un dolar fals, știu cu certitudine că există și unul adevărat, după care a fost executat cel fals. Prin aceasta puteți vedea că fanatismul dovedește că undeva există și originalul, adevărul.

Urmașii lui

Hristos au fost numiți în Noul Testament „sfinți”.

În Luca 16.16 citim: „*Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.*”

Ioan

Botezătorul a fost numai „podul” între lege și har. „*El nu a făcut nici un semn.*” (Ioan 10.41), dar a fost un predicator puternic al pocăinței.

Știți cine a

avut mesajul cel mai puternic spre pocăință, de la Charley Finney și până la noi? Billy Graham. Nu există altul care să facă o chemare la pocăință ca el. În el este același Duh viu.

Ioan

Botezătorul este cel care a pregătit calea Domnului Isus, apoi a venit El. El nu s-a arătat a fi un predicator așa cum gândesc unii. Nu, pentru că Biblia spune în Matei 12.19 că: *„El nu Se va lua la ceartă nici nu va striga. Și nimeni nu-l va auzi glasul pe ulițe.”*

În ce-l privește pe Ioan Botezătorul, el era omul care spunea adevărul pe față. Astfel el i-a zis lui Irod: *„Nu-ți este îngăduit să o ai de nevastă.”*, referindu-se la Irodiada. (Matei 14.4). El era tipul omului care nu se pleacă.

Dar Isus avea

o fire liniștită. El a urmat imediat după ce Ioan l-a pregătit calea, și-l apăra pe Ioan. El a făcut semne și minuni și a împlinit toată lucrarea cu care L-a însărcinat Dumnezeu.

Domnul Isus a

spus referindu-se la Ioan Botezătorul:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.

Din

zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.

Căci

până la Ioan au prorocit toți prorocii și Legea.

Și,

dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.” (Matei 11.11-14). Profetii au privit spre venirea lui

Hristos, dar Ioan Botezătorul a primit harul de a-L prezenta lumii. Aceasta i-a dat mărimea! Doar lui i s-a dat această întâietate să strige: „*Iată Melul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1.29). Apoi, lucrarea lui s-a încheiat și și-a început lucrarea Domnul Isus.

Să observăm acum atenți lucrarea Lui! De ce? Pentru că El este Acela care a introdus lucrarea creștină în Noul Testament.

Dacă vom putea vedea ce a dat El Bisericii, vom ști desigur, și care este credința despre care a vorbit apostolul Iuda și despre care a spus că a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Să fim atenți, pentru că imediat după botez și după ispitirea din pustie, Isus a început să vestească Evanghelia și să vindece tot felul de boli. Curând, la El au venit tot mai mulți oameni și vestea despre lucrările Sale, s-a răspândit în toată țara.

Dacă mergem puțin înapoi, la Ioan 1, vedem că Isus a avut și câțiva ucenici. Ei au fost pocăiți cu adevărat, pentru că în momentul în care au înțeles că sunt salvați, au dorit și salvarea altora. Deci, dacă tu dorești să povestești și altora despre pocăința ta, acesta este un semn bun.

Filip, unul din primii ucenici ai Domnului, a plecat imediat să viziteze un bun prieten de-al său, care era un bărbat sincer și religios, pe Natanael.

Când a ajuns la el, l-a găsit rugându-se sub un smochin. Filip s-a grăbit să-i spună noutatea: „*Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.*” (Ioan 1.45).

Fiind un evreu credincios și sever, Natanael i-a răspuns: „*Poate ieși ceva bun din Nazaret?*” „*Vino și vezi!*” i-a răspuns Filip.” (v. 46).

Aceasta este metoda cea mai bună de a-i invita pe alții să vină la Domnul: „Vino personal și vezi!”

Astfel, cei doi bărbați s-au dus la Isus.

Poate că atunci când s-au întors, Isus predica, așa că s-au așezat și ei printre ceilalți ascultători, sau dacă se ruga pentru bolnavi, poate că s-au așezat și ei printre aceia care aveau nevoie de ajutor.

În orice caz, ei au mers foarte aproape de Isus, acolo unde vestea Evanghelia și Se ruga pentru bolnavi.

Printre ascultători, Isus avea întotdeauna și farisei, cărturari și preoți. Ei stăteau în jurul Lui și erau foarte atenți la tot ce făcea sau spunea, iar în inima lor Îl criticau tot timpul.

Dar Isus i-a asemănat o dată cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele morților și de necurăție.

Ei erau bărbați religioși. Nimeni nu putea să ridice nici măcar o învinuire cât de mică împotriva lor! Din punct de vedere moral, ei erau oameni cumsecade și talmăcitori renumiți ai Sfintei Scripturi. Unii dintre ei se puteau lăuda că sunt urmașii seminței lui Levi. Da, ei trebuiau să fie credincioși drepecți, să urmeze cu strictețe calea lor, pentru că altfel ar fi fost îndepărtați din slujbă, ba mai mult, omorâți cu pietre.

Dar vedeți, cu toate că țineau Legea cu strictețe, Domnul Isus i-a numit altfel.

În Ioan 8.44 El le-a spus clar: „*Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.*”

N-ar fi prea mult dacă cineva ar încerca să vorbească în felul acesta unui doctor în filozofie sau în teologie? Ei ar face la fel ca fariseii din timpul Domnului.

Când au ajuns Filip și Natanael, Domnul

Isus vindeca bolnavii.

Văzându-l pe Natanael, Isus Și-a ațintit privirea asupra lui și i-a zis: *„Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este vicleșug.”* (Ioan 1.47). Tradus în limbajul nostru de astăzi, ar suna cam așa: *„Iată un creștin adevărat și sincer al bisericii.”*

Aceste cuvinte au făcut o impresie puternică asupra lui Natanael, pentru că nu-L cunoștea pe Isus și știa că nici Isus nu-l cunoștea pe el. Acesta este motivul pentru care L-a întrebat:

„De unde mă cunoști?” (v. 48).

Drept răspuns Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”

„Natanael l-a răspuns: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” (v. 49-50).

Dar ce au spus fariseii despre Isus? Cum i-au calificat lucrările? Ei spuneau că lucrează prin telepatie, că este un vrăjitor și că scoate duhurile cu ajutorul lui Beelzebul, domnul dracilor.

Ce a răspuns Isus cu privire la aceste păreri?

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.

Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” (Matei 12.31-32).

În Marcu 3.30 scrie că El a spus aceste cuvinte pentru că ei ziceau: *„Are un duh necurat.”*

Vedeți voi ce pericol este aici?

În timpul acela, Isus nu era încă proslăvit.
Celula de Sânge nu fusese încă ruptă. El era încă în trupul de carne, de aceea a spus că hula împotriva Fiului omului va fi iertată. Dar ce este hula împotriva Duhului Sfânt despre care Isus spunea că nu va fi iertată?

Când cineva numește lucrarea lui Dumnezeu,
lucrarea Satanei, face o hulă împotriva Duhului Sfânt.

După ce a fost înălțat la cer și a intrat în lucrarea
de Mijlocitor, Isus a trimis pe pământ lucrarea Mângâietorului, pe Duhul Sfânt:

*„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să
Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă
duc, vi-L voi trimite.”* (Ioan 16.7).

Și toate lucrurile se fac prin Duhul Sfânt, de
aceea cine spune că lucrările lui Dumnezeu ar fi de la Diavolul, se face
vinovat de hulă împotriva Duhului Sfânt și nu va fi iertat niciodată!

Acesta este motivul pentru care ar trebui să
fiți atenți! Mai bine stați smeriți! Gândiți-vă că Cel care a spus aceste
cuvinte de avertizare este chiar Domnul Isus.

Fiți atenți cum numiți lucrarea lui Dumnezeu!
Nu cumva să spuneți despre ea că este telepatie, fanatism, vrăjitorie, influențe
spiritiste sau altceva, în loc să-L vedeți pe Dumnezeu în lucrare!

Cu regret trebuie să spun că ceea ce spuneau
cărturarii despre Isus, este și părerea multora de astăzi.

Dumnezeu nu-și ia niciodată Duhul de pe
pământ! El își ia slujitorii, dar nu pe Duhul Sfânt!

Astfel, El l-a răpit pe Ilie la cer, dar Duhul
Lui a venit peste Elisei:

*„Fiii prorocilor care erau în fața Ierihonului,
când l-au văzut, au zis: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei.”* (2
Împărați 2.15).

Mai târziu, același Duh a venit peste Ioan Botezătorul:

„Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale.

El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor.

Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întorcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1.15-17).

Iar în Maleahi 4.5-6 a fost profetizat că el va veni din nou în zilele din urmă:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

Diavolul procedează la fel. El își ia slujitorii, dar duhul lui rămâne pe pământ.

Cărturarii, fariseii, preoții și saducheii au fost conducătorii religioși din timpul când a fost Domnul Isus pe pământ. Ei erau oameni intelectuali, dar duhul Diavolului i-a făcut să pună lucrările lui Dumnezeu pe seama Satanei.

Acest duh există și astăzi! Ce este de fapt păcatul? Necredința. Nu este important cât de pregătit sau cât de nepregătit este un om! Dacă el încearcă să pună zilele minunilor în trecut și le declară imposibile pentru astăzi, dovedește că este un necredincios. Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Știu că pentru această afirmație voi fi

prigonit.

Domnul Isus a spus: „*Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa, pe cei din casa lui?*” (Matei 10.25). Noi trebuie să așteptăm aceasta, iar dacă nu se împlinește, poate că nu este ceva în ordine.

Să mergem puțin mai departe și să-L vedem pe Isus, când slujba Lui a devenit mai puternică.

Iair, un fruntaș al sinagogii, L-a rugat pe Isus să meargă în casa lui pentru că fiica lui era pe moarte. În drum spre casa lui Iair, Isus era îmbulzit de mulțime, printre cei adunați în jurul Lui, aflându-se și o femeie cu o scurgere de sânge. Ea auzise de lucrările lui Isus și credea că dacă se va atinge de El se va face și ea sănătoasă. Era chinuită de doisprezece ani de această boală și își cheltuise toți banii pe medicamente, dar nimeni nu a putut s-o ajute. Strecurându-se prin mulțime, ea a reușit să se atingă de hainele lui Isus și a fost vindecată pe loc.

Isus a simțit atingerea ei, de aceea S-a oprit și a întrebat: „*Cine s-a atins de Mine?*” Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El, au zis: „*Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întreb: „Cine s-a atins de Mine?”*”

„*Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”*”

Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui, și a spus în fața întregului norod, din ce pricină se atinsese de El, și cum fusese vindecată numaiedecât.

Isus i-a zis: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace.” (Ioan 8.45-49).

Observați ceva aici? Acolo erau mulți oameni care Îl atingeau, dar numai atingerea cu credință aducea vindecarea trupului și putere.

Fraților, dacă El a putut fi atins atunci – și El este Același ieri, azi și în veci, – înseamnă că putem să-L atingem și

astăzi cu bolile noastre.

În Evrei 4.15 citim: *„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.”*

Deci, dacă astăzi tu Îl atingi prin credință, vei obține același rezultat pe care l-a obținut și femeia cu scurgerea de sânge, când s-a atins de haina Lui, adică vindecarea.

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Aceasta înseamnă că astăzi, El este la fel ca atunci, ca pe vremea primilor creștini când a fost dată credința o dată pentru totdeauna.

În Ioan 4.6-29 citim că într-o zi, Isus venea împreună cu ucenicii Săi pe drumul Samariei și că S-a oprit lângă fântâna lui Iacov ca să Se odihnească.

Pe vremea aceea, fântânile se făceau în afara orașelor. Ucenicii au plecat într-o cetate ca să cumpere de mâncare, iar Isus a rămas acolo singur.

Atunci a venit o femeie samariteană ca să ia apă din fântână.

Trebuie să știți că samaritenii sunt un amestec între evrei și păgâni, deci o corcitură. Acesta este motivul pentru care între cele două popoare nu era nici o legătură.

Văzând-o, Isus i-a zis: *„Dă-Mi să beau!”* (Ioan 4.7).

Mirată, femeia l-a răspuns:

„Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?”
- Iudeii, în adevăr, n-au legături cu Samaritenii.

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”

„Doamne”, l-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoți

apă, și fântâna aste adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie?"

Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta, și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?" (v.9-12).

Și așa au discutat despre una și despre alta.

Ceea ce aș vrea să vă explic, este de ce a vorbit Isus cu femeia? El voia să vadă ce este în inima ei. Când a ajuns la țintă și a văzut care era necazul ei lăuntric, i-a zis:

„Du-te”, i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău, și vino aici!”

„N-am bărbat.” Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat.

Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”

„Doamne”, i-a zis femeia, „văd că ești proroc.” (v.16-19).

Și puțin mai târziu, ea și-a exprimat convingerea:

„Știu”, i-a zis femeia, „că are să vină Mesia, (căruia I se zise Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” (v.25).

Dar ea nu știa încă cine este El. Care este deci semnul lui Mesia? Sunt acele lucrări care dovedesc că acel bărbat este profet. Ea a fost învățată să țină privirea după Mesia, și știa ce va face El când va veni, de aceea a spus:

„Când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” (v.25).

Cu toate acestea, ea nu înțelegea încă cine era Bărbatul din fața ei, de aceea, Isus i s-a descoperit spunând:

„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”

(v. 26).

Atunci femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate și le-a spus oamenilor:

„Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” (v. 29).

Deci acesta era semnul lui Mesia. Aceasta înseamnă că și după învierea Sa trebuie să fie același semn, deci și astăzi.

Mă gândesc că Petru a explicat acest semn în ziua de rusalii, când a spus:

„Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți...” (Fapte 2.22).

Această explicație a semnelor lui Mesia, interesează și biserica.

Nicodim, un fariseu și conducător al bisericii din zilele acelea, a venit noaptea la Isus și i-a zis:

„Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” (Ioan 3.2).

Prin aceste cuvinte, el a spus adevărul. Dar de ce nu proceda nici el, nici grupul religios de care aparținea, conform acestui adevăr cunoscut? Pentru că ei acceptau numai cuvântul bisericii lor; pentru că se învârtteau numai în jurul ei și astfel au devenit reci și formali.

Ei au fost cuprinși atât de tare de tradițiile lor, încât i-au exclus din biserică pe toți aceia care au crezut în Isus Hristos. Nu vedem prezența acestui duh și în bisericile de astăzi?

Dacă acest duh prigonitor există și astăzi,

atunci cu siguranță există și celălalt Duh, care suferă această prigoană, și anume, Duhul Sfânt.

Iuda s-a ridicat în același timp cu Domnul Isus și a părăsit pământul în același timp cu El. Când S-a coborât Duhul Sfânt, a venit și duhul lui Anticrist, iar acum, în timpul din urmă, el se descoperă în același timp când o face și Duhul Sfânt.

Puteți să vedeți aceasta?

În Ioan 12.20-22 vedem cum într-o zi, au venit niște greci, care doreau să-L vadă pe Isus.

„Niște Greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic,

s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat, și au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.”

Ce bine ar fi dacă fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată, ar avea dorința aceasta și astăzi!

Dacă Isus este și astăzi la fel ca atunci, ce fel de personalitate așteptăm noi? Privim după un băiat călător? Nu! Sau după un domn bine îmbrăcat? Nu! Ne uităm la exterior? Isus nu Se deosebea prea mult de ceilalți, așa că putea să umble printre oameni fără să fie cunoscut. Privim noi după un bărbat cu studii superioare, a cărui vorbire ar semăna pentru poporul de rând cu o vorbire în limbi străine?

Nu, pentru că Biblia spune în Marcu 12.37: *„Și gloata cea mare îl asculta cu plăcere.”*

Așteptăm noi un bărbat care are relații în cercurile înalte ale societății? Nu, pentru că Isus a fost lepădat și osândit până la moarte chiar de către conducătorii religioși. Atunci privim după un bărbat care pretinde că posedă puterea de a vindeca? Nu, noi nu privim nici după așa ceva, pentru că Isus nu a spus niciodată că El ar fi un Făcător de minuni sau Unul care face

ceva prin propria Sa putere. Dimpotrivă, în Ioan 14.10, El a spus: „Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Așteptăm noi un bărbat care să ridice fiecare paralizat cu care vine în legătură? Care dă vedere fiecărui orb și auz fiecărui surd? A făcut Isus așa? Nu! El nu i-a vindecat pe toți cei bolnavi.

Să mergem mai departe pentru aceasta în Ioan 5:

„În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare.

În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.

Căci un înger al Domnului se pogora, din când în când, în scaldătoare, și tulbura apa. Și cel dintâi, care se pogora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut.”

(v.2-4). Normal era nevoie de credință pentru aceasta, altfel acei oameni nu s-ar fi dus acolo.

Dumnezeu nu i-a lăsat niciodată pe oameni fără să le dea o cale de a primi vindecarea. Întotdeauna, El a pregătit o posibilitate!

Credeți că toți oamenii din vremea aceea au crezut în Îngerul care tulbura apa? Sigur că nu! Fără îndoială că și unii dintre cei care ar fi trebuit să creadă (pentru că erau bolnavi), se îndoiau și priveau totul ca o superstiție sau fanatism. Ei spuneau că este numai o iluzie, că vântul ar fi acela care mișcă apa etc., și cu toate acestea era Îngerul Domnului.

Puterea Lui cobora în apă și primul care intra prin credință, era vindecat. Apoi, oamenii așteptau din nou repetarea aceluși lucru.

Ca oameni, noi nu putem înțelege pe deplin cum

se făcea aceasta, și nici nu este necesar. Noi trebuie să credem!

Și iată că Isus a mers în locul acela, îmbrăcat cu putere chiar și în hainele Sale, și a umblat printre oamenii aceia bolnavi. El era plin de milă. (Noi trebuie să înțelegem că mila omenească este nimic pe lângă mila lui Dumnezeu).

Toate sentimentele noastre sunt amestecate cu o gândire firească. Da, noi suntem atât de legați de sentimentele firești, încât nu avem nici o pricepere pentru lucrurile duhovnicești.

Isus a fost plin de milă. El a avut mai multă milă decât oricare alt om de pe pământ. Întregul izvor al îndurării a fost în El, și cu toate acestea, iată-L trecând liniștit pe lângă un tată bătrân care era paralizat din cauza unei grele artrite. Cum a fost posibil să treacă pe lângă acel om care striga după cineva care să-l ajute să intre în scăldătoare?

Dar deși era plin de milă, Isus a trecut pe lângă toți fără să le adreseze nici măcar un singur Cuvânt!

Ce ați face, dacă prin orașul vostru ar trece cineva care se roagă pentru bolnavi și voi ați auzi că el merge în cutare și cutare loc, ca să se roage pentru cei aflați în nevoie?

Poate cineva a spus: „Dacă cutare se face bine atunci voi crede și eu!”

Știți ce fel de duh este acesta care vă face să gândiți în felul acesta? Este același duh al Diavolului care a lucrat și în zilele lui Isus.

Eu am spus mai înainte că Satana își ia oamenii de pe pământ, dar duhul lui rămâne.

Acest duh i-a spus lui Isus, când L-a ispitit în pustie: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.*” (Matei 4.3).

Era același duh al Diavolului care a spus prin conducătorii religioși de atunci:

„Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El!” (Matei 27.42).

Era același duh pe care l-a găsit (Isus) și în conducătorii din ținutul Nazaretului, când le-a zis: *„Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”; și Îmi veți zice: „Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum!” (Luca 4.23).*

Cuvântul spune că *„El se mira de necredința lor.” (Marcu 6.6).* Și că *„n-a făcut multe minuni în locul acela din pricina necredinței lor.” (Matei 13.58).*

Astăzi este exact ca atunci. Aceste lucruri sunt nimicuri pentru cei necredincioși, de aceea ele nici nu sunt date pentru ei, ci pentru cei credincioși.

După ce a trecut pe lângă bolnavii de la Betesda, care aveau nevoie de ajutor, Isus s-a îndreptat spre un bărbat olog de treizeci și opt de ani, și l-a întrebat:

„Vrei să te faci sănătos?”

„Doamne”, l-a răspuns bolnavul, „n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare când se tulbură apa; și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea.”

„Scoală-te”, i-a zis Isus, „ridică-ți patul și du-te acasă.” (Ioan 5.6-8).

Iudeii voiau să știe cum s-a produs acea vindecare, de aceea, mai întâi l-au întrebat pe bărbatul vindecat, iar apoi pe Isus.

Nu sunteți de acord că tot așa ar întreba și dacă s-ar face o asemenea minune astăzi? Da, desigur. Este același duh, de aceea ar pune aceeași întrebare pe care i-a pus-o atunci lui Isus. Dar pe cât este de sigur că există duhul acela fals și întrebările lui, sunt tot atât de sigur de existența Duhului care lucra prin Isus și care va reacționa la fel cum

a reacționat atunci. Amin.

Fiți atenți la răspunsul pe care l-a dat Isus:

„Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” (Ioan 5.19).

Aceasta înseamnă că Isus nu a făcut nici o minune și nici o lucrare fără ca mai întâi să îi fi fost arătată de Tatăl. Cu alte cuvinte, El făcea numai ce-l poruncea Tatăl.

Așa a fost Isus ieri, așa este El și astăzi și așa va fi în veci.

Profeții procedau la fel. Ei făceau și spuneau numai ceea ce le arăta și spunea Dumnezeu.

Este posibil ca aceste descoperiri dumnezeiești să fi fost oprite după ce Isus a părăsit pământul acesta? Nu, pentru că înainte de înălțare, El le-a promis ucenicilor Săi, și cu aceasta credincioșilor și bisericii Sale: *„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”* (Ioan 14.12).

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (v.19).

În Matei 28.20 Domnul Isus spune:

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Ce a vrut să spună Isus prin aceasta? Atunci, El a spus indirect că oamenii firești, care au numai o vedere firească și o minte firească, nu-L vor mai vedea până în ziua judecării. De ce? 1 Corinteni 2.14: *„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.”*

Deci lumea nu Îl va mai vedea pe Isus, dar noi
Îl vom vedea pentru că El vrea să fie cu noi până la sfârșitul veacului.

Aceasta înseamnă că Isus trebuie să fie și
astăzi Același, prezent pentru fiecare credincios la fel ca atunci, pentru că
altfel ar însemna că El nu a înviat dintre morți.

El a spus clar în Ioan 14.12: *„Cine
crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face
altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”*

Aceasta înseamnă mai mari în cantitate, nu în
calitate, pentru că Domnul Isus a înviat morții, a dat vedere orbilor, a
vindecat tot felul de boli, a făcut ca legile naturii să fie fără putere, a
înmulțit pâinile și peștii și a transformat apa în vin.

Dar ucenicii? Ei au continuat exact aceeași slujbă
pe care a avut-o Isus. Da, exact așa!

Într-o zi, Saul din Tars se afla pe drum spre
Damasc, împuternicit de preoții cei mai de seamă, să-i aresteze pe toți sfinții
de acolo. Voi ați citit desigur, cum Domnul i-a ieșit în cale în acea lumină
puternică, cum i-a vorbit, poruncindu-i să meargă în cetate, și apoi acolo i
s-a spus ce trebuie să facă.

Între timp, Dumnezeu l-a înștiințat pe Anania
din Damasc, care se ruga Domnului, și i-a arătat printr-o vedenie ce are de
făcut. Ascultând porunca Domnului, Anania a venit la Saul, deși știa că este un
mare prigonitor al creștinilor, și-a pus mâinile peste el și i-a zis:

*„Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat
pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea, și să te umpli de
Duhul Sfânt.”* (Fapte 9.17).

De unde a știut Anania toate acestea? El a
avut o viziune, în care a văzut tot ce s-a petrecut în Fapte 9.1-19.

La fel s-a întâmplat cu Petru. El se ruga pe
acoperișul casei și a avut o viziune. Astfel, Dumnezeu i-a poruncit să meargă
în casa lui Corneliu ca să-i vestească Evanghelia.

Pavel se afla pe o corabie veche, prinsă de paisprezece zile de o puternică furtună. Toți pierduseră orice nădejde de salvare, dar Pavel a fost sigur că Dumnezeu îi va scăpa, pentru că avusese o vedenie.

Astfel, el a putut să-i încurajeze pe cei de pe corabie:

„Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decât a corabiei.

Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, și căruia îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte,

și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.”

De aceea, oamenilor, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus.”
(Fapte 27.22-25).

El a văzut într-o viziune că corabia lor va naufragia lângă o mică insulă.

Aceasta este credința care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Credința care îl socotește pe Domnul și în prezent la fel ca în trecut. Aceasta este credința pentru care trebuie să luptăm noi!

Eu vreau să vă încerc credința. Ce fel de credință aveți voi?

Gândiți-vă la ceea ce este în El (voi, metodiștii, baptiștii, penticostalii etc.), și apoi răspundeți: Aveți voi credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna? Voi puteți aștepta să vedeți împlinindu-se lucruri supranaturale, pentru că dacă vorbește puterea dumnezeiască, se vor arăta acele lucruri minunate care vor legitima credința care este în voi! Cel Atotputernic nu poate vorbi fără să-Și arate lucrările Sale supranaturale.

Vreau să vă povestesc ceva despre provocarea pe care am primit-o de la un evanghelist renumit din partea unui mahomedan.

Misionarul despre care vorbesc, este un prieten de-al meu.

El i-a spus mahomedanului: „Profetul vostru, Mahomed este mort și zace încă în mormânt, dar Mântuitorul nostru Isus Hristos a înviat dintre cei morți și este viu.”

Atunci mahomedanul i-a răspuns: „Dacă ceea ce spui tu este adevărat, vreau o dovadă.”

„O”, a continuat evanghelistul: „Domnul nostru ne umple inima de o bucurie atât de mare... El ne-a dat o mare făgăduință în Ioan 15.11:

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat.

Atunci mahomedanul i-a spus: „Domnul meu, eu te asigur că fiecare cuvânt din Coran este inspirat, dar cum rămâne cu celelalte făgăduințe din Biblie? Ce faci cu cuvintele pe care le-a spus Isus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...?”* Vreau să văd aceste lucruri de care vorbește Isus, făcute de tine, care ești misionar și învățător creștin.”

Și prietenul meu mi-a spus cu amărăciune: „Frate Branham, atunci când mahomedanul mi-a spus acele cuvinte, a trebuit să-mi plec capul zgâriind cu piciorul în pământ. În mine s-a aprins dorința de a discuta cu tine, și iată că acum mi s-a dat prilejul acesta.”

El a continuat: „Eu am studiat foarte mult și astfel am obținut câte o diplomă academică. Întreaga mea viață am dedicat-o cercetării tainelor puterii lui Dumnezeu. De fiecare dată când doream să fac ceva, totul se întâmpla întocmai cum gândeam eu. Nu era Isus Cel care făcea toate acestea?”

Apoi m-a întrebat: „Frate Branham, crezi că

teologii sunt greșiți?”

„Într-un fel, da.”

„Frate Branham, atunci ar trebuie să știi adevărul. Eu însumi am văzut cum penticostalii răstoarnă scaune, strigă, sar în sus și-n jos etc., și cu toate acestea tu ai legătură cu ei. Aș vrea să te întreb ceva: „Mai există acolo lucrarea Duhului Sfânt?”

„Da, prietene.”

„Cum aș putea să-L primesc și eu?”

„Dacă vei dori aceasta.”

„Chiar acum, imediat”, a răspuns el.

Și chiar atunci, în locuința mea, misionarul a primit botezul cu Duhul Sfânt.

Desigur, există și fanatism și lucruri artificiale, există și șarlatanie și aparențe, dar cu toate acestea, în mijlocul acestor erezii, se găsește și originalul.

Diavolul este mereu preocupat cu distrugerea Adevărului, pentru aceasta folosind orice mijloace posibile, încercând să trezească impresii false.

Aceasta nu înseamnă însă că printre noi nu se mai află și lucrarea Celui adevărat, pentru că Isus Hristos a înviat dintre cei morți.

Iubitul meu frate, soră, prieteni, în ceea ce mă privește, eu mă lupt pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, deoarece Domnul Isus Hristos a înviat dintre cei morți și este Același ieri, azi și în veci.

- Amin -